

Arrest

nr. 271 433 van 20 april 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 september 2015 en heeft zich een vierde keer vluchteling verklaard op 13 november 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 september 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 20 september 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op 21 september 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op X 1978 geboren in X, Centraal-Irak. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U werkte van 7 januari 2006 tot 15 juli 2010 als elektricien en mecanicien voor de Amerikanen. Begin 2015 opende u samen met een vriend een winkel van elektronische toestellen in Adhamiyah, Bagdad. Op 27 juli 2015 hoorde u geweerschoten in de straat. Een jongen, O.(...), kwam hierbij om het leven. Op 29 juli 2015 kwamen politieagenten u zoeken. Aangezien u er niet was namen ze uw vader mee. Hij werd hardhandig ondervraagd en naar het ziekenhuis overgebracht. Op 1 augustus 2015 en op 2 augustus 2015 kwamen militieleden u zoeken in uw winkel. U verkocht uw koopwaren en verliet op 10 augustus 2015 Bagdad. U verklaarde eveneens moeilijkheden te ondervinden op basis van uw naam A.(...) J.(...), dewelke een typische soennitische naam is. Een paar dagen na uw vertrek kwamen de mannen opnieuw naar uw winkel. U kwam aan in België op 14 september 2015 en vroeg op 28 september 2015 **een eerste maal asiel** aan.*

Ter staving van uw eerste asielerzoek legde u een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neer, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vader, een kopie van de woonstkaart op naam van uw vader, een kopie van de voedselrantsoenkaart, twee aanbevelingsbrieven van Amerikaanse bedrijven, een werkbadge in verband met uw werk voor het Amerikaanse bedrijf, een document in verband met de klacht in verband met de ontvoering van uw vader, kopieën van de huurovereenkomst en een bewijs van de waarborg voor het huis in Adhamiyah.

Op 6 oktober 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen de beslissing van het CGVS. De RvV bevestigde de beslissing van het CGVS op 23 maart 2017 en weigerde u ook internationale bescherming.

*U verliet België niet en diende op 26 juli 2017 **een tweede verzoek om internationale bescherming** in. In het kader van uw tweede verzoek herhaalde u de asielmotieven die u in uw eerste verzoek had opgeworpen. U voegde er verder aan toe dat uw familie probeerde documenten vast te krijgen in verband met de moord op O.(...), de jongen die neergeschoten was in uw wijk. Uw familie had de oom van O.(...) opgespoord. De oom van O.(...) constateerde dat ook u getuige was van de moord op O.(...). Er had blijkbaar iemand aangifte gedaan in verband met die moord en die persoon had bij de politie ook ù als getuige vermeld. De oom van O.(...) vond het vreemd dat u voortvluchtig was en vermoedde dat u iets met de moord op zijn neefje te maken had. De oom, als ook de rest van de D.(...)-stam, waren dan ook op zoek naar u. De andere getuige van de moord op O.(...) zou naar Duitsland gevlucht zijn waar hij als vluchteling erkend werd. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw volgend verzoek.*

Het CGVS besloot op 29 september 2017 uw asielerzoek niet in overweging te nemen. U tekende geen beroep aan tegen de beslissing van het CGVS.

*U verliet België niet en diende **een derde verzoek** om internationale bescherming in op 4 januari 2018. In onderhavige aanvraag haalde u een vrees aan ten aanzien van de militieën die u zullen vermoorden, ten aanzien van de politie die u zal opsluiten en ten aanzien van de D.(...)-stam die u zoekt om te getuigen in de zaak. U bevestigde dat deze zaken rechtstreeks voortvloeien uit de asielmotieven die u aanhaalde bij uw vorige verzoeken. U had geen nieuwe elementen te melden over de evolutie van uw probleem. U verklaarde dat u iets over de stand van zaken zou kunnen vertellen als u een advocaat zou inschakelen. U had dit evenwel nog niet gedaan omdat u geen betaalbare advocaat vond.*

U legde een identiteitskaart en nationaliteitsbewijs neer, documenten die u in het kader van uw eerste asielerzoek reeds had neergelegd.

Op 22 maart 2018 besliste de Commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van uw derde verzoek. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

*Zonder het Belgische grondgebied te verlaten verzocht u op 13 november 2019 **een vierde keer** om internationale bescherming. U volhardde weerom in uw voorgaande verklaringen betreffende uw problemen in Irak en stelt dat deze nog steeds actueel zijn. U heeft geen nieuwe elementen aan te brengen maar omdat uw voorgaande verzoeken telkens werden afgewezen besloot u deze keer*

documenten voor te leggen. Zo legde u een volmacht neer die werd gegeven aan een advocaat. U meent hiermee te kunnen aantonen dat een advocaat werd aangesteld en dat uw problemen wel degelijk een wettelijk karakter hebben. Uw vader houdt zich nu bezig met de zaak. Verder legt u een proces-verbaal neer waarmee u wil aantonen dat een klacht tegen u werd ingediend. Tot slot legt u nog een arrestatiebevel neer op uw naam. U benadrukt dat het arrestatiebevel aantoont dat u geseind staat in Irak. Hierdoor zal u bij aankomst in Irak direct worden opgepakt door de veiligheidsdiensten. Gezien deze veiligheidsdiensten geïnfiltrerd zijn door de milities zullen ook zij bijgevolg weet hebben van uw terugkeer en zal u grote problemen kennen. U voegt er tot slot nog aan toe dat u al 5 jaar hier bent en telkens van het kastje naar de muur wordt gestuurd. U wil graag hier uw leven en toekomst uitbouwen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Dient te worden opgemerkt dat u uw huidig verzoek integraal steunt op dezelfde motieven als deze die u reeds aanhaalde in het kader van uw voorgaande verzoeken. U stelt zelf uitdrukkelijk dat u niets toe te voegen heeft aan uw vorige verklaringen maar thans wel besloten heeft documenten voor te leggen omdat u vorige verzoeken telkens werden afgewezen. Allereerst dient te worden opgemerkt dat reeds in het kader van uw eerste verzoek werd geoordeeld dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend daar (i) geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven én (ii) daar de situatie in Bagdad toen niet van die aard was dat u, als burger, een reëel risico liep op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. U ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) doch deze bevestigde de weigeringsbeslissing genomen door de Commissaris-generaal waardoor deze kracht van gewijsde geniet. U ging niet in Cassatieberoep.

Uw daaropvolgende twee verzoeken werden vervolgens onontvankelijk verklaard daar u zich beperkte tot het herhalen van en voortbouwen op uw eerdere, reeds ongeloofwaardig bevonden, verklaringen. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk weergegeven in de beslissingen genomen in uw hoofde in het kader van uw twee voorgaande verzoeken. U ging niet in beroep tegen de weigeringsbeslissingen genomen in uw hoofde in het kader van uw tweede en derde verzoek.

Rekening houdende met voorgaande mag het duidelijk zijn dat het thans weerom louter volharden in uw voorgaande verklaringen - die u nu meent te kunnen staven aan de hand van een aantal documenten - geenszins kan volstaan om de eerder gedane vaststellingen te weerleggen. Wat de voorgelegde documenten betreft dient immers te worden opgemerkt dat stukken sowieso slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat, zoals al meermaals werd vastgesteld, geenszins het geval is. Het is bovendien wel opmerkelijk dat u nu pas met deze documenten op de proppen komt. Immers, het proces-verbaal en arrestatiebevel dateren beiden van 2016, terwijl de volmacht dateert van januari 2019. Waarom het aldus niet mogelijk was deze stukken al veel eerder voor te leggen, dit zeker wat betreft het arrestatiebevel en het proces-verbaal, kan geenszins worden ingezien. U uitdrukkelijk gevraagd waarom u het proces-verbaal niet eerder voorlegde, merkt u op dat u hiervan pas later op de hoogte werd gebracht. Dit houdt geen steek gezien

u reeds in het kader van uw tweede verzoek melding maakte van het feit dat klacht tegen u zou zijn ingediend. Over het arrestatiebevel repte u voorheen niet eerder. Dit mag dan weer verbazen gezien dit stuk dateert van 13/6/2016, amper 5 dagen nadat het proces-verbaal zou zijn opgesteld. Indien u aldus in het kader van uw tweede verzoek wel reeds op de hoogte was van de klacht die tegen u was ingediend is het niet geloofwaardig dat u toen ook niet op de hoogte zou zijn geweest van het arrestatiebevel. U legt de betreffende stukken dan ook wel heel laattijdig voor wat, mede gezien u hiervoor geen duidelijke of aannemelijk verklaring voor kan geven, bijkomend afbreuk doet aan de waarachtigheid van uw relaas. Waarom het voor niemand in Irak mogelijk zou geweest zijn om deze stukken eerder aan u te bezorgen - u uit hier de loutere bewering dat u deze stukken in handen kreeg in september 2019 en dit via een vriend uit Nederland die naar Irak reisde (zie DVZ 4de VIB vraag 18) - is ook niet duidelijk. Uw vriend moet deze stukken immers ook ergens, bij iemand - waar of bij wie uw vriend hiervoor terecht kon, verduidelijkt u dan weer niet - hebben opgehaald. Het traject dat deze stukken hebben afgelegd is dan ook hoogst onduidelijk.

Het is bovendien opmerkelijk te moeten vaststellen dat u thans zelf uitdrukkelijk aanhaalt dat u nu wel "besloot documenten voor te leggen temeer daar uw voorgaande verzoeken telkens worden afgewezen" (zie verklaringen 4de VIB vraag 16). U wekt hiermee de schijn dat u 'de beschikbaarheid van deze documenten' in de hand had. Het is immers opvallend dat u voorheen nimmer in staat bleek documenten voor te leggen, doch hier nu, op het moment dat u "besloot documenten voor te leggen", plots wel toe in staat bent. Dit alles, in combinatie met het gegeven dat het algemeen geweten is dat alle Iraakse documenten - ook juridische stukken - makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden, maakt dat geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de voorgelegde stukken.

Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat uit het proces-verbaal noch uit het arrestatiebevel ook maar iets kan worden afgeleid over de aard van de zaak waarover het zou gaan. Het proces-verbaal betreft bovendien een louter met de hand geschreven document die door eenieder en op eender welk moment kan zijn opgesteld. Dat er stempels op het document staan, wijzigt hier niets aan. De volmacht tot slot voegt niets wezenlijks toe aan uw relaas. Uit het document kan enkel worden afgeleid dat uw vader een volmacht gaf aan een advocaat die bijgevolg gemachtigd is in **zijn** naam juridische handelingen te stellen, niets meer en niets minder. Enige link naar u of de problemen die u zou hebben gekend en de zaak die tegen u zou zijn aangespannen blijkt nergens uit dit document. Kan hier voorts nog worden gewezen op een eigenaardig iets. U verklaarde dat in de volmacht een fout adres staat, namelijk jullie vroegere adres. Uw ouders zouden echter omwille van de (aanhoudende) problemen zijn verhuisd en zouden thans in Bagdad, Al Waziriya, Mahalla 310, zukak 10, dar 04 wonen. Ze zouden dit echter nooit hebben laten registeren. Los van het feit dat het gegeven dat uw ouders zouden zijn moeten verhuizen omdat ze, omwille van u en uw voorgaande problemen werden lastiggevallen, niet aannemelijk is gelet op de ongeloofwaardigheid van uw relaas, moet voorts worden opgemerkt dat u voorheen ook herhaaldelijk opmerkte dat uw laatste adres in Irak in Al Waziriya was. U woonde daar voor een aantal dagen in augustus 2015 en verliet vervolgens Irak op 10 augustus 2016 (zie CGVS 1ste VIB 4). Ook in het kader van uw 2de en 4de VIB haalde u bij de DVZ aan dat uw laatste adres in Irak in Waziriya gelegen was. Uw opmerking aangaande het 'foute' adres in de volmacht houdt dan ook geen steek. Opnieuw bevestigt dit het vermoeden dat de documenten niet zo authentiek zijn als u wil laten uitschijnen.

Tot slot kan bij dit alles nog worden opgemerkt dat ook niet kan worden ingezien waarom u pas op 13 november 2019 uw vierde verzoek indiende. Immers, zoals thans zelf aanhaalt verkreeg u reeds in september 2019 via uw vriend de betreffende documenten in handen. Indien u aldus daadwerkelijk meent dat uw leven in gevaar is in Irak én u reeds in september 2019 documenten in handen kreeg waarmee u, naar u meent, eindelijk uw relaas kan staven, kan geenszins worden begrepen waarom u dan niet direct uw vierde verzoek indiende maar hier nog anderhalve à tweeënhalve maand - dit afhankelijk of u de documenten begin dan wel pas eind september 2019 in handen zou gekregen hebben - wachtte alvorens opnieuw om internationale bescherming te verzoeken. Ook deze vaststelling doet verder afbreuk aan de waarachtigheid, minstens de ernst van uw beweringen. Dat u dus, ingeval van een terugkeer naar Irak, risico loopt te worden gedood door de D.(...)-stam, dan wel direct zal worden opgepakt door de veiligheidsdiensten bij binnenkomst en, gezien de milities geïnfilteerd zijn in de veiligheidsdiensten, bijkomende problemen zal kennen, betreffen niet alleen loutere beweringen maar houden, in het licht van bovenstaande pertinente bevindingen, geenszins steek.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen mag het duidelijk zijn dat u ook thans geen nieuwe elementen heeft aangebracht die een ander licht kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de

bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers

wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de

mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 17 en 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid, de samenwerkingsplicht en een manifeste appreciatiefout, voert verzoeker aan dat hij in het kader van zijn huidige, vierde verzoek om internationale bescherming wel degelijke nieuwe elementen heeft aangebracht in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 aanmerking komt.

Verzoeker betoogt in een eerste onderdeel dat de corruptie in Irak en het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hechtte aan zijn eerdere verklaringen, de verwerende partij niet ontslaan van haar plicht om een grondig onderzoek te voeren betreffende de

thans voorgelegde documenten. Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij nu pas documenten neerlegt die dateren van 2016, herhaalt verzoeker dat hij deze documenten, of minstens het arrestatiebevel, pas in september 2019 kon bemachtigen via een vriend uit Nederland die naar Irak reisde. Verzoeker voegt hieraan toe: *“De verwerende partij werpt op dat zij het arrestatiebevel niet kan weerhouden omdat de verzoekende partij dit niet aangaf tijdens haar tweede verzoek. De verwerende partij heeft de verzoekende partij geen kans gelaten om dit uit te klaren.*

Dit geldt evenzeer voor het adres dat wordt vermeld in de volmacht van de vader van de verzoekende partij aan de advocaat, hoewel de verzoekende partij bij het indienen van het document liet gelden: “Er dient opgemerkt te worden dat in de volmacht van mijn vader aan mijn advocaat (document 3) ons oude adres staat vermeld. Want toen het probleem zich voordeed, woonden zij op dat adres. Daarna zijn ze verhuisd. Maar uit veiligheidsoverwegingen hebben zij zich niet ingeschreven op het nieuwe adres.” Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geschonden, welk artikel luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”*

In een tweede onderdeel wijst verzoeker op de samenwerkingsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en voert hij aan dat verwerende partij in haar standaardmotivering omtrent de subsidiaire bescherming erkent dat soennieten in Bagdad een hoger risico lopen om te geïsoleerd te worden door milities, hoewel zij hier geen gevolgen uit trekt. Verzoeker hekelt dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar het risico op vervolging bij terugkeer omwille van zijn geloof en meent dat hem, gelet op zijn bijzonder profiel als soenniet in Bagdad, de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing steunt op verouderde bronnen en dienvolgens faalt in het naleven van artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een gebrek aan onderzoek van nieuwe, recente ontwikkelingen in Bagdad, die nieuwe elementen vormen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, hetgeen hij toelicht als volgt:

“53. De verwerende partij onthoudt zich ervan, in het kader van de subsidiaire bescherming, de nieuwe ontwikkelingen in de regio van herkomst te bestuderen die tevens een nieuw element vormen in de zin van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

54. In haar beslissing, stelt de verwerende partij ten onterechte dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming hoewel onderstaande bronnen een heel ander licht werpen over de huidige situatie in Bagdad die de verwerende niet in acht nam.

55. De corruptie in Irak vormt namelijk een bron voor de aanhouding van het conflict, van de terroristische groeperingen en dit heeft een invloed op eenieders leven (...)

56. De verwerende partij voerde geen onderzoek naar de impact van de sanitaire situatie ten gevolge van Corona-Covid 19, hoewel artikels de schrijnende gevolgen ervan aankaarten, zoals armoede, gebrek aan medische infrastructuur en middelen (...)

57. In die zin leest men ook over het ziekenhuis dat in Bagdad in april 2021 in brand schoot dat men moet kiezen tussen de patiënten door plaatsgebrek en dat bij protesten verwonden niet naar het ziekenhuis durven door de aanwezigheid der veiligheidsdiensten (...)

58. Een gelijkaardige gebeurtenis deed zich voor op 12 juli 2021 met een voorlopige dodentol van 64 personen. De woordvoerder van het Iraakse Parlement stelde zelf dat dit een illustratie was van het gebrek van de regering haar bevolking te beschermen (...)

59. Men dient spijtig genoeg vast te stellen dat in Bagdad het blindelings geweld zich versterkt en dat de verzoekende partij zich evenzeer in dergelijke situatie zou kunnen bevinden met de opkomst van Daesh, de verzwakte Iraakse veiligheidsdiensten die Daesh niet verder kunnen afstoten en de aanslagen die de burgers in hun dagelijks leven treffen.

60. Het startpunt van deze erbarmelijke veiligheidssituatie is niets minder dan de COVID-19-epidemie met de economische instorting van het land ten gevolge van de daling van de olieprijs (...)

61. Hierdoor geraken burgers moeilijk rond in hun dagelijks leven (...)

62. Op 17 en 19 december 2020 leest men hoe hard de inflatie Irakezen toeslaat (...)

63. Uiteindelijk leidt deze crisis tot de opkomst van ISIS (...)

64. De aanvallen van 2021 door ISIS zijn het rechtstreekse gevolg van de verzwakking der Irakese troepen die door het gebrek aan sociale afstand werden geraakt door de ziekte evenals door de stopzetting van de steun der Irakese troepen door buitenlanders als gevolg van de COVID-situatie. Tijdelijke terugtrekkingen van buitenlandse troepen werden definitief waardoor Irak de infrastructuur ontbreekt om de slapende Daesh-cellen in te nemen (...)
65. Het gebrek aan controle door de Iraakse regering over de milities in Bagdad kwam eind mei 2021 alweer tot uiting wanneer de PMF-troepen de Iraakse premier kwamen imponeren binnen de Groene Zone zelf (...)
66. Begin juni 2021, werd een restaurant in de Bagdadese stad getroffen door een bomaanslag met 3 doden en 16 verwonden tot gevolg (...)
67. Op 19 juli 2021, werd Bagdad getroffen door een belangrijke aanslag vanwege Daesh (...)
68. De inwoners van Bagdad zijn hiernaast het slachtoffer van de zware spanningen in Irak tussen de Iraanse en de Amerikaanse belangen. Sedert eind 2019, is de hoofdstad het voorwerp van confrontaties, die vaker in de groene zone en in de zone van de luchthaven plaatsvinden, doch veelal de inwoners treffen door nevenschade. In die zin, werd op 8 juli 2021 een residentiële zone getroffen door de raketten die op de Amerikaanse ambassade werden afgevuurd. (...)
69. De verzoekende partij voegt een niet-exhaustief voorbeeld van krantenartikelen met betrekking tot aanslagen ten gevolge van de spanningen tussen de Iraniërs en de Amerikanen (Stuk 3) en deelt nog een paar voorbeelden van de getroffen burgers (...)
70. Het is dan ook vanzelfsprekend dat wanneer men al deze elementen samenneemt, de Irakese hoofdstad het epicentrum is van diverse conflicten waardoor zij geraakt wordt door overheersend geweld.
71. Er dient trouwens nog te worden gewezen op de betogingen die sedert 2019 aanhouden en net zoals in mei 2021 gewelddadig worden onderdrukt met het gebruik van echte kogels (...)
72. Er bestaat ongetwijfeld een reëel risico op grond van het geweld dat zich voordoet in de stad.
73. Deze nieuwe elementen verantwoorden dan ook dat de subsidiaire bescherming de verzoekende partij wordt verleend."

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 1 maart 2022 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019, de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021, het EASO Country of Origin Report "Iraq: Security situation" van oktober 2020 en de COI Focus "Irak – Veiligheidssituatie" van 24 november 2021.

2.3. Voorafgaande opmerkingen

2.3.1. De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

2.3.2. De Raad benadrukt daarnaast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Verzoeker laat na te concretiseren in welk opzicht de bestreden beslissing met schending van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt ook dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te

stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.7. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd op 6 oktober 2016 geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat (i) het niet aannemelijk is dat de politieagenten het op hem zouden hebben gemunt wanneer hij niet over concrete informatie beschikte waarmee hij de politieagenten in gevaar zou brengen, (ii) hij geen bijkomende informatie heeft trachten in te winnen over het slachtoffer van de moord waarvan hij getuige was, (iii) hij tegenstrijdige

verklaringen aflegde over de tijdstippen waarop men hem zou zijn komen zoeken, (iv) hij geen enkel medisch document voorlegt ter staving van de mishandeling van zijn vader en/of van de gevolgen hiervan, (v) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de vervolging vanwege de politie en milities naar aanleiding van het feit dat hij getuige was van een moord, evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid, (vi) zijn bewering dat hij problemen zou ondervinden omwille van zijn stamnaam, een blote bewering is en dit bovendien geen systematische vervolging uitmaakt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, (vii) er geen redenen zijn om hem deze status toe te kennen omwille van zijn profiel op zich als voormalig werknemer (mecanici en elektriciërs) van Amerikaanse bedrijven in Irak, (viii) de door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen en (ix) er op dat ogenblik in Bagdad geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico liep blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 184 264 van 23 maart 2017, waarin het volgende werd geoordeeld:

"(...) 2.3.2. Vluchtelingenstatus

(...)

Vooreerst kan worden vastgesteld dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het feit dat verzoekers concrete informatie rond de moord waarvan hij getuige was, dermate beperkt is dat het niet aannemelijk is dat de politie of milities hem überhaupt zouden ondervragen, laat staan op hardhandige wijze en met foltering. Er kan dan ook niet worden ingezien dat verzoeker "zichzelf zal incrimineren met alle gevolgen van dien" zoals hij in zijn verzoekschrift beweert.

Waar verzoeker spreekt over verwarringen naar aanleiding van misverstanden of verkeerde communicaties of interpretaties door het tolken door hetzij de tolk, hetzij verzoeker, hetzij de protection officer, laat hij na in concreto te duiden waar of wanneer er volgens hem sprake zou zijn van misverstanden of verkeerde communicaties of interpretaties. De opmerkingen van zijn advocaat tijdens het gehoor van 25 mei 2016 betreffen immers elementen die in de bestreden beslissing niet ter sprake komen.

Waar verzoeker stelt dat hij is getraumatiseerd door zijn ervaringen in Irak, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker deze ervaringen geenszins aannemelijk maakt. Bovendien brengt verzoeker geen enkel medische, psychologisch of psychiatrisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd is, laat staan dat hij hierdoor niet in de mogelijkheid zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van coherente en geloofwaardige verklaringen.

Waar verzoeker stelt dat hij zich in Irak aan zijn lot overgelaten voelt, dient vooreerst vastgesteld dat de foto's (samen met een aanvullende nota) die hij ter terechtzitting neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 10) "die aantonen dat hij een goed leven had in Irak", bezwaarlijk te rijmen vallen met het gevoel aan zijn lot te worden overgelaten. Overigens kunnen deze foto's niet worden beschouwd als een dienstige poging zijn asielrelaas te staven, gelet op de manipuleerbaarheid van foto's naar plaats en omstandigheden en op het feit dat deze foto's geenszins verband houden met de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker stelt dat een terugkeer naar zijn geboorteregio na een langdurige afwezigheid in het buitenland op zich grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking "met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf", laat hij na in concreto uiteen te zetten waarom volgens hem zijn verblijf in het buitenland op zich de aandacht zou trekken van de plaatselijke bevolking, noch welke concrete veiligheidsrisico's hieruit zouden voortvloeien. Bovendien werpt verzoeker deze vrees laattijdig op, aangezien hij pas voor het eerst in onderhavig verzoekschrift van deze vrees melding maakt.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de pertinente motieven in de bestreden beslissing (i) dat hij geen bijkomende informatie heeft trachten in te winnen over het slachtoffer van de moord waarvan hij getuige zou zijn geweest, (ii) dat hij geen medisch document voorlegt van de gezondheidstoestand van zijn vader en dat zijn verklaring hiervoor geenszins aannemelijk is, (iii) dat zijn bewering problemen te kennen omwille van zijn stamnaam een blote bewering en bovendien geen systematische vervolging uitmaakt in de zin van de Vluchtelingenconventie, (iv) dat er geen redenen zijn om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen louter omwille van zijn profiel als voormalig werknemer (mecanici en elektriciërs) van Amerikaanse bedrijven in Irak, en (v) dat de door hem voorgelegde documenten de motieven in de bestreden beslissing niet kunnen wijzigen.

Gezien het voorgaande slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiäre beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. (...)"

Verzoeker diende op 26 juli 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 29 september 2017 besloot het Commissariaat-generaal het tweede verzoek om internationale bescherming niet in overweging te nemen omdat verzoeker louter bijkomende verklaringen aanhaalde die volledig in het verlengde lagen van de verklaringen die hij tijdens zijn initiële verzoek aanhaalde en dit niets wijzigde aan het eerder vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Verzoeker diende een derde verzoek om internationale bescherming in op 4 januari 2018. Op 22 maart 2018 besloot het Commissariaat-generaal het derde verzoek om internationale bescherming niet in overweging te nemen omdat een loutere verwijzing naar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven niet kan beschouwd worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot een vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.8.1. In het kader van zijn huidige, vierde verzoek om internationale bescherming volhardt verzoeker nog steeds in zijn voorgaande verklaringen betreffende zijn problemen in Irak en stelt hij dat deze nog steeds actueel zijn. Verzoeker verklaart dat hij geen nieuwe elementen aan te brengen heeft maar omdat zijn voorgaande verzoeken telkens werden afgewezen besloot hij deze keer documenten voor te leggen. Zo legt hij een volmacht neer die werd gegeven aan een advocaat. Verzoeker meent hiermee te kunnen aantonen dat een advocaat werd aangesteld en dat zijn problemen wel degelijk een wettelijk karakter hebben. Zijn vader houdt zich nu bezig met de zaak. Verder legt verzoeker een proces-verbaal neer waarmee hij wil aantonen dat een klacht tegen hem werd ingediend. Tot slot legt hij nog een arrestatiebevel neer op zijn naam en stelt dat het arrestatiebevel aantoont dat hij geseind staat in Irak. Hierdoor zal hij naar eigen zeggen bij aankomst in Irak direct worden opgepakt door de veiligheidsdiensten. Gezien deze veiligheidsdiensten geïnfilteerd zijn door de milities zullen ook zij bijgevolg weet hebben van zijn terugkeer en zal hij grote problemen kennen. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat hij al 5 jaar in België is en telkens van het kastje naar de muur wordt gestuurd. Hij wil graag hier zijn leven en toekomst uitbouwen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidig verzoek voorgelegde documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

Immers, in zoverre verzoeker in het kader van huidig vierde verzoek om internationale bescherming volhardt in het vluchtelraas en de asielmotieven zoals hij in het kader van zijn eerdere verzoeken heeft uiteengezet, namelijk dat de politie en de milities hem vervolgden omdat hij getuige is geweest van een

moord, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kunnen de nieuwe stukken die verzoeker aanbrengt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet herstellen: *"Wat de voorgelegde documenten betreft dient immers te worden opgemerkt dat stukken sowieso slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat, zoals al meermaals werd vastgesteld, geenszins het geval is. Het is bovendien wel opmerkelijk dat u nu pas met deze documenten op de proppen komt. Immers, het proces-verbaal en arrestatiebevel dateren beiden van 2016, terwijl de volmacht dateert van januari 2019. Waarom het aldus niet mogelijk was deze stukken al veel eerder voor te leggen, dit zeker wat betreft het arrestatiebevel en het proces-verbaal, kan geenszins worden ingezien. U uitdrukkelijk gevraagd waarom u het proces-verbaal niet eerder voorlegde, merkt u op dat u hiervan pas later op de hoogte werd gebracht. Dit houdt geen steek gezien u reeds in het kader van uw tweede verzoek melding maakte van het feit dat klacht tegen u zou zijn ingediend. Over het arrestatiebevel repte u voorheen niet eerder. Dit mag dan weer verbazen gezien dit stuk dateert van 13/6/2016, amper 5 dagen nadat het proces-verbaal zou zijn opgesteld. Indien u aldus in het kader van uw tweede verzoek wel reeds op de hoogte was van de klacht die tegen u was ingediend is het niet geloofwaardig dat u toen ook niet op de hoogte zou zijn geweest van het arrestatiebevel. U legt de betreffende stukken dan ook wel heel laattijdig voor wat, mede gezien u hiervoor geen duidelijke of aannemelijk verklaring voor kan geven, bijkomend afbreuk doet aan de waarachtigheid van uw relaas. Waarom het voor niemand in Irak mogelijk zou geweest zijn om deze stukken eerder aan u te bezorgen - u uit hier de loutere bewering dat u deze stukken in handen kreeg in september 2019 en dit via een vriend uit Nederland die naar Irak reisde (zie DVZ 4de VIB vraag 18) - is ook niet duidelijk. Uw vriend moet deze stukken immers ook ergens, bij iemand - waar of bij wie uw vriend hiervoor terecht kon, verduidelijkt u dan weer niet - hebben opgehaald. Het traject dat deze stukken hebben afgelegd is dan ook hoogst onduidelijk.*

Het is bovendien opmerkelijk te moeten vaststellen dat u thans zelf uitdrukkelijk aanhaalt dat u nu wel "besloot documenten voor te leggen temeer daar uw voorgaande verzoeken telkens worden afgewezen" (zie verklaringen 4de VIB vraag 16). U wekt hiermee de schijn dat u 'de beschikbaarheid van deze documenten' in de hand had. Het is immers opvallend dat u voorheen nimmer in staat bleek documenten voor te leggen, doch hier nu, op het moment dat u "besloot documenten voor te leggen", plots wel toe in staat bent. Dit alles, in combinatie met het gegeven dat het algemeen geweten is dat alle Iraakse documenten - ook juridische stukken - makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden, maakt dat geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de voorgelegde stukken.

Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat uit het proces-verbaal noch uit het arrestatiebevel ook maar iets kan worden afgeleid over de aard van de zaak waarover het zou gaan. Het proces-verbaal betreft bovendien een louter met de hand geschreven document die door eenieder en op eender welk moment kan zijn opgesteld. Dat er stempels op het document staan, wijzigt hier niets aan. De volmacht tot slot voegt niets wezenlijks toe aan uw relaas. Uit het document kan enkel worden afgeleid dat uw vader een volmacht gaf aan een advocaat die bijgevolg gemachtigd is in zijn naam juridische handelingen te stellen, niets meer en niets minder. Enige link naar u of de problemen die u zou hebben gekend en de zaak die tegen u zou zijn aangespannen blijkt nergens uit dit document. Kan hier voorts nog worden gewezen op een eigenaardig iets. U verklaarde dat in de volmacht een fout adres staat, namelijk jullie vroegere adres. Uw ouders zouden echter omwille van de (aanhoudende) problemen zijn verhuisd en zouden thans in Bagdad, Al Waziriya, Mahalla 310, zukak 10, dar 04 wonen. Ze zouden dit echter nooit hebben laten registreren. Los van het feit dat het gegeven dat uw ouders zouden zijn moeten verhuizen omdat ze, omwille van u en uw voorgaande problemen werden lastiggevallen, niet aannemelijk is gelet op de ongeloofwaardigheid van uw relaas, moet voorts worden opgemerkt dat u voorheen ook herhaaldelijk opmerkte dat uw laatste adres in Irak in Al Waziriya was. U woonde daar voor een aantal dagen in augustus 2015 en verliet vervolgens Irak op 10 augustus 2016 (zie CGVS 1ste VIB 4). Ook in het kader van uw 2de en 4de VIB haalde u bij de DVZ aan dat uw laatste adres in Irak in Waziriya gelegen was. Uw opmerking aangaande het 'foute' adres in de volmacht houdt dan ook geen steek. Opnieuw bevestigt dit het vermoeden dat de documenten niet zo authentiek zijn als u wil laten uitschijnen.

Tot slot kan bij dit alles nog worden opgemerkt dat ook niet kan worden ingezien waarom u pas op 13 november 2019 uw vierde verzoek indiende. Immers, zoals thans zelf aanhaalt verkreeg u reeds in september 2019 via uw vriend de betreffende documenten in handen. Indien u aldus daadwerkelijk meent dat uw leven in gevaar is in Irak én u reeds in september 2019 documenten in handen kreeg waarmee u, naar u meent, eindelijk uw relaas kan staven, kan geenszins worden begrepen waarom u

dan niet direct uw vierde verzoek indiende maar hier nog anderhalve à tweeënhalve maand - dit afhankelijk of u de documenten begin dan wel pas eind september 2019 in handen zou gekregen hebben - wachtte alvorens opnieuw om internationale bescherming te verzoeken. Ook deze vaststelling doet verder afbreuk aan de waarachtigheid, minstens de ernst van uw beweringen. Dat u dus, ingeval van een terugkeer naar Irak, risico loopt te worden gedood door de D.(...)-stam, dan wel direct zal worden opgepakt door de veiligheidsdiensten bij binnenkomst en, gezien de milities geïnfiltreerd zijn in de veiligheidsdiensten, bijkomende problemen zal kennen, betreffen niet alleen loutere beweringen maar houden, in het licht van bovenstaande pertinente bevindingen, geenszins steek."

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande vaststellingen en overwegingen, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Hij beperkt zich in wezen louter tot het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, het verwijzen naar rechtspraak van deze Raad – waarbij dient te worden opgemerkt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen bindende precedentwaarde hebben (cf. RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)) en dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient onderzocht te worden, zoals te dezen geschiedt – en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, hetgeen bezwaarlijk kan volstaan om zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker nog steeds geen geldige reden geeft waarom hij de thans bijgebrachte documenten niet heeft neergelegd in het kader van zijn vorige verzoeken, wijst de Raad er nog op dat documenten niet als alleenstaand kunnen gezien worden binnen een aanvraag, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat aan documenten wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Aangezien naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds genoegzaam werd vastgesteld, zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als deze Raad, dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker voorgehouden problemen in Irak, verzoeker bovendien in het kader van zijn tweede en derde verzoek louter bijkomende verklaringen aflegde die volledig in het verlengde lagen van de verklaringen die hij tijdens zijn initiële verzoek aanhaalde, hij ook in het kader van zijn huidige, vierde verzoek slechts volhardt in zijn voorgaande verklaringen betreffende zijn problemen in Irak en een loutere verwijzing naar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven niet kan beschouwd worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, oordeelt de Raad dat de thans voorgelegde documenten op zich niet kunnen volstaan om de relevante elementen van verzoekers asielaanvraag geloofwaardig te bevinden. De Raad benadrukt in dit verband dat de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk moeten zijn opdat de relevante elementen van zijn aanvraag, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, wat *in casu* geenszins het geval is gebleken.

Verzoeker lijkt er overigens ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. De beoordeling van de bewijswaarde behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (en van deze Raad), zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten, en er is geen rechtsregel die voorschrijft dat aan geschreven stukken meer bewijswaarde moet worden toegekend dan aan de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, oordeelt de Raad dat aan de door verzoeker voorgelegde volmacht, proces-verbaal en arrestatiebevel geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend en deze stukken verzoekers verklaringen aldus geenszins kunnen staven. Dit geldt des te meer nu, zoals reeds terecht worden opgemerkt in de bestreden beslissing, uit het proces-verbaal noch uit het arrestatiebevel ook maar iets kan worden afgeleid over de aard van de zaak waarover het zou gaan, het proces-verbaal bovendien een louter met de hand geschreven document betreft dat door eenieder en op eender welk moment kan zijn opgesteld en dus geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit en uit de volmacht enkel worden afgeleid dat de vader van verzoeker een volmacht gaf aan een advocaat, die bijgevolg gemachtigd is in diens naam juridische handelingen te stellen, niets meer en niets minder, en nergens uit dit document enige link blijkt naar verzoeker, de problemen die hij zou hebben gekend of de zaak die tegen hem zou zijn aangespannen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Dient te worden opgemerkt dat u uw huidig verzoek integraal steunt op dezelfde motieven als deze die u reeds aanhaalde in het kader van uw voorgaande verzoeken. U stelt zelf uitdrukkelijk dat u niets toe te voegen heeft aan uw vorige verklaringen maar thans wel besloten heeft documenten voor te leggen omdat u vorige verzoeken telkens werden afgewezen. Allereerst dient te worden opgemerkt dat reeds in het kader van uw eerste verzoek werd geoordeeld dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend daar (i) geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven én (ii) daar de situatie in Bagdad toen niet van die aard was dat u, als burger, een reëel risico liep op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. U ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) doch deze bevestigde de weigeringsbeslissing genomen door de Commissaris-generaal waardoor deze kracht van gewijsde geniet. U ging niet in Cassatieberoep.*

Uw daaropvolgende twee verzoeken werden vervolgens onontvankelijk verklaard daar u zich beperkte tot het herhalen van en voortbouwen op uw eerdere, reeds ongeloofwaardig bevonden, verklaringen. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk weergegeven in de beslissingen genomen in uw hoofde in het kader van uw twee voorgaande verzoeken. U ging niet in beroep tegen de weigeringsbeslissingen genomen in uw hoofde in het kader van uw tweede en derde verzoek.

Rekening houdende met voorgaande mag het duidelijk zijn dat het thans weerom louter volharden in uw voorgaande verklaringen - die u nu meent te kunnen staven aan de hand van een aantal documenten – geenszins kan volstaan om de eerder gedane vaststellingen te weerleggen.”

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, merkt de Raad op dat in het Verslag aan de Koning bij het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt gesteld: *“Ten einde de asielzoeker voldoende in de gelegenheid te stellen om, overeenkomstig artikel 48/6 van de wet, zo volledig mogelijk de tot staving van de asielaanvraag noodzakelijke elementen aan te voeren, dient de ambtenaar de asielzoeker vooreerst de kans te geven inconsistenties of tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op te helderen.*

De verplichting te confronteren met tegenstrijdige verklaringen betreft niet alleen de andersluidende verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken of op het Commissariaat-generaal, maar ook de andere verklaringen die de asielzoeker heeft afgelegd en die in het administratieve dossier voorkomen.

Alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt dienen aan de asielzoeker voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken.

Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen.

(...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.” Geen enkele rechtsregel schrijft bovendien voor dat de commissaris-generaal de verzoeker om internationale bescherming vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal de verzoeker om internationale bescherming attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de verzoeker om internationale bescherming uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoeker heeft overigens de mogelijkheid om middels zijn verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt doch waarmee hij de Raad niet weet te overtuigen.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog opmerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek heeft genomen zonder hem te hebben gehoord, wijst de Raad er op dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig vierde verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in

de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige vierde verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”*. De Raad wijst er nog op dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing. Verzoeker toont bovendien op generlei wijze concreet aan welke van zijn in het kader van onderhavig verzoek afgelegde verklaringen verduidelijking zouden behoeven in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.8.2. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift nog op dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat soennieten in Bagdad een groter risico lopen om gevisieerd te worden door milities en betoogt dat hij aldus, gelet op zijn bijzonder profiel als soenniet in Bagdad, als vluchteling dient te worden erkend.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds aanhaalde dat hij in Irak soms moeilijkheden kende omwille van zijn naam, A.J., wat een typisch soennitische naam is. Zo moet hij soms langer dan normaal wachten op documenten of heft men hogere taken. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als deze Raad oordeelde in dit verband reeds dat de bewering van verzoeker dat hij problemen zou ondervinden omwille van zijn stamnaam, een blote bewering is en dit bovendien geen systematische vervolging uitmaakt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Voorts dient erop gewezen dat een loutere verwijzing naar of het zichzelf op algemene wijze toemeten van een risicoprofiel, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient, net als het risicoprofiel, *in concreto* te worden aangetoond of aannemelijk gemaakt. Hoewel uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat soennieten in Bagdad inderdaad een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde gewelddaden, kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat het loutere gegeven soenniet te zijn in Bagdad aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker noch doorheen zijn opeenvolgende verklaringen, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad. Immers, nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, behoudens zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, gedurende de laatste jaren voor zijn vertrek als soenniet persoonlijk concrete problemen kende in Bagdad.

Waar verzoeker in dit verband, onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn, het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11), rechtspraak van het EHRM en rechtspraak van deze Raad, nog wijst op de samenwerkingsplicht, herinnert de Raad er aan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in

de eerste plaats bij de verzoeker is gelegd. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal bestaat er in de eerste plaats in dat het Commissariaat-generaal nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst. Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen. Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het echter voor zich dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen enkele afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen en vervolgens de door verzoeker aangebrachte elementen te beoordelen en na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en die elementen zo nodig bijkomend te onderzoeken. *In casu* moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de nieuwe elementen aangebracht door verzoeker, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst. Bijgevolg kan geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal blijken, minstens brengt verzoeker geen elementen aan die hierover anders doen denken.

2.8.3. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de geconsulteerde bronnen dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar aanvullende nota aanleverde is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad.

Uit de COI Focus "*Irak – Veiligheidssituatie*" van 24 november 2021 en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over Bagdad en de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, liggen anno 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig

tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Anno 2021 voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden eveneens installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. In 2020 voerden verschillende pro-Iraanse milities aanvallen uit op de Green Zone in Bagdad, op de legerbasis van Taji en op transporten van het Amerikaanse leger. In 2021 vond er een wijziging in de modus operandi plaats en werden de raketaanvallen ingeruild voor het plaatsen van bremmbommen gericht tegen wegtransporten. Het effect op de burgerbevolking van deze ontwikkelingen is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel betogingen plaats maar zonder grote gewelduitbarstingen. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie – sjiiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerde ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Op basis van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt

op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021 (p. 134-136).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Immers, waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de corruptie in Irak en de politieke crisis, de aanhoudende burgerprotesten tegen de economische situatie, de toenemende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran en de aanvallen door terreurgroep IS die tijdens de coronapandemie zijn toegenomen, blijkt uit voorgaande analyse dat met deze gegevens genoegzaam rekening werd gehouden. Wat betreft de gewelddadige onderdrukking van de anti-regeringsprotesten en de mensenrechtenschendingen die hiermee gepaard gaan, herhaalt de Raad nogmaals dat dit type geweld, waarbij de Iraakse ordediensten manifestanten verwonden of doden, niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Dat zich in Bagdad daarnaast nog terreuraanslagen en andere veiligheidsincidenten en geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. De Raad benadrukt te dezen echter dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Bagdad echter niet aan voormelde voorwaarden.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In zoverre verzoeker dienaangaande in het verzoekschrift opnieuw verwijst naar zijn bijzonder profiel als soenniet, herhaalt de Raad dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven soenniet te zijn in Bagdad aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en dat verzoeker noch doorheen zijn opeenvolgende verklaringen, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad.

In zoverre verzoeker tot slot hekelt dat in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt van de impact van de sanitaire situatie ten gevolge van de Covid-19 pandemie, hoewel artikels de schrijvende gevolgen ervan aankaarten, zoals armoede, gebrek aan medische infrastructuur en middelen, en hij wijst op de neveneffecten van de coronacrisis, waaronder de economische instorting door de daling van de olieprijs, waardoor burgers moeilijk rondkomen in het dagelijkse leven, wijst de Raad er vooreerst op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (*cf.* RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)). De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niet verder komt dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Irak zonder dit te betrekken op zijn persoon. Verzoeker geeft niet aan in welke mate de economische crisis in Irak hem persoonlijk en zijn familie treft. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofdte van verzoeker suggereren.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe

elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn vierde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem neergelegde documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS